

mer med nogle konkrete forslag, nogle konkrete udspil, kan de kun hilses velkommen.

Vores påstand har været tidligere og er det fortsat, at disse konkrete udspil vinder hver eneste gang i styrke, når man har søgt at gøre et eller andet i baggården, et eller andet derhjemme. Det er det, der skaber dynamikken, og det er her forskellen ligger.

Om må jeg så sige til CD: Ja, det her forslag indebærer jo ikke, at verdenssamfundet annulleres, det er da klart. Men det er interessant, hvis vi kan styrke omstillingen og give et bidrag til en så stærk omstilling som vel muligt i Danmark, også inden for kosmetik og pleje.

Vi har i forvejen produkter, som er befriet for uønsket kemi, og dem kan vi få flere af. For øvrigt har forbrugerne da også et stærkere alternativ, hvis der er en hel klynge producenter her i landet, der ikke anvender uønsket kemi. Det styrker i virkeligheden det såkaldt frie valg.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Det frie forbrugsvalg er for CD og for mig noget, der har en ret klar sammenhæng med, om der overhovedet er et demokrati. Det er én ting.

En anden ting er, at jeg mangler altså et helt klart svar på, om Enhedslisten på de områder, hvor Enhedslisten vil tage initiativer og forbyde import, så principielt er optaget af, hvis den kunne få flertal for det, at vi skulle slå bommen ned ved grænsen.

Det kan besvares sådan ret kort.

(Kort bemærkning).

Søren Kolstrup (EL):

Jeg kan garantere CD's ordfører for, at hvis vi havde styrke til det, så synes vi ikke, der var noget perspektiv i at importere produkter, som er hormonforstyrrende. Hvorfor skulle man dog gøre det?

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget.

Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 174:

Forslag til folketingsbeslutning om lempeligere adgang til skiltning i det åbne land.

Af Ole M. Nielsen (KRF), Hans Christian Schmidt (V), Henriette Kjær (KF), Svend Aage Fauerholdt (DF) og Ebbe Kalnæs (CD) m.fl. (Fremsat 3/4 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Spørgsmålet om lempeligere adgang til skiltning i det åbne land har været rejst nogle gange, efter at bestemmelsen fik sin nuværende ordlyd i 1992, altså under VK-regeringen.

Dengang var der bred enighed om her i Folketinget, at man ikke ville have en skov af reklamer og andre skilte i det åbne land, men der blev af hensyn til virksomhederne i det åbne land indført en ganske snæver adgang for virksomhederne til at kunne skilte.

Virksomhederne må efter de gældende regler opsætte skilte på og ved virksomhedens bygninger, og de må opsætte et mindre oplysningsskilt ved indkørslen fra nærmeste vej.

På baggrund af betænkningen om udviklingen i landdistrikterne, der pegede på, at lempelige regler om skiltning kunne hjælpe med landdistrikternes udvikling, forsøgte jeg og mit ministerium at gennemføre en meget beskeden lempelse af reglerne.

Den stødte imidlertid på trafiksikkerhedsmæssige problemer, hvilket vi naturligvis respekterede. Ingen af os ønsker at skabe faresituationer på vores veje.

Selvfølgelig har jeg forståelse for, at virksomheder, der placerer sig ude på landet, har behov for at gøre opmærksom på deres eksistens. Det er jo kunderne, de lever af. Men det behøver efter min mening ikke at ske ved, at enhver virksomhed, gårdbutik, keramikværksted eller gal-

leri skal have ret til at opsætte skilte ved veje og i vejkryds i nærheden.

Jeg mener, at behovet må kunne dækkes på anden måde. Det kan ikke være meningen, at vi skal fylde veje og landskab op med skilte for at fange forbikørende i farten. Det gør vi jo heller ikke i byerne.

Trafikministeriet, dvs. Vejdirektoratet, er ved at udvikle et trafikinformationssystem. Det går ud på, at der på alle bemandede rastepladser, dvs. både på rastepladser med de såkaldte – for manden havde aldrig klaret det – infotrier, hvor der i dag er info-standere med diverse info-materialer fra Vejdirektoratet, og på olieselskabernes sevicianlæg vil blive opstillet en internetbaseret løsning, hvor trafikanter fra en pc kan trykke sig ind på relevante internethjemmesider.

Man kan få oplysninger om trafik, tog, færger, camping, hoteller, bed and breakfast, vejret og turistforeninger. Informationerne leveres fra forskellige kilder, f.eks. DSB, DMI, Horesta, altså hotel- og restaurationssammenslutningen, Dansk Camping Union osv.

De informationer, som forslaget her peger på, vil efter Vejdirektoratets opfattelse kunne placeres på denne portal. Det kræver selvfølgelig, at der hos turistorganisationerne ude i landet er interesse for og penge til at indsamle og vedligeholde data. For at systemet skal kunne fungere, skal der f.eks. stilles krav om, at butikkerne har faste åbningstider, for ikke at lokke folk ud på ture, der ender blindt.

Jeg har bedt Skov- og Naturstyrelsen om at drøfte det kommende informationssystem med Vejdirektoratet i relation til landdistriktsvirksomhedernes behov for at kunne informere. Hvis det falder positivt ud, vil det efter vores opfattelse være værdt at arbejde videre med informationsmulighederne på eksempelvis større rastepladser. Bliver det tilfældet, skal vi selvfølgelig også have amterne med på banen.

Jeg er godt klar over, at det nye informationssystem i sin nuværende form ikke kan bruges på de små veje, men jeg er sikker på, at det bringer os et godt skridt fremad.

Jeg synes, vi bliver nødt til at tænke i andre baner end skilte, inden vi tager hul på diskussionen om, hvorvidt vi skal lade flere skilte skyde op i det åbne land til skade for landskab og trafikikkerhed.

Vi bliver nødt til at afprøve andre muligheder og give dem en chance, før vi overhovedet diskuterer de ikke så gode løsninger. Hvem skulle

også vurdere virksomhedernes behov for skiltning, som forslaget nævner? Og hvem skulle kontrollere, at et skilt er opsat af en momsregistreret virksomhed? Hvis skiltningen skal opsættes ved eksisterende skiltning, som det foreslås, skal skiltene så stå på vejen sammen med f.eks. færdselsskiltene? Har man i øvrigt tænkt på, hvem der skal lægge jord til? Er det vejareal, er det private grundejere, eller hvem er det, der skal gøre det her?

Jeg synes ikke, at det er fornuftigt, hvis vi uden at afprøve andre muligheder tillod skiltning, der måske ville forringe landskab og trafikikkerhed og indebære en øget administration.

Lad os nu se på erfaringerne fra Trafikministeriets system. Lad os se, om der er interesse for hos landdistriktsvirksomhederne at deltage og levere data til systemet, og lad os derefter se, om der er behov for mere.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg naturligvis er parat til inden for rammerne af den eksisterende lovgivning at se på, om vi kan gøre tingene mere smidigt, end vi gør det i dag. Det er klart. Det er jeg naturligvis indstillet på, men lad mig sige, at en af de ting, der gør det her land så rart at færdes i, er, at vi ikke har sat informationsskilte for virksomheder op overalt. Det er en af de ting, som virkelig er dejlig. Og skal man være taknemmelig for noget, der skete under den borgerlige regering – og det synes jeg man skal, når der en sjælden gang er en mulighed for, at man kan udtrykke sin anerkendelse – så var det, at vi dengang og ikke bare de borgerlige partier, Venstre og De Konservative, men jeg tror stort set hele Folketinget, var enige om, at vi skulle have de stramme regler, som jeg skitserede før.

Jeg synes, at vi nu skulle se, hvad vi kan nå ad Nettets vej, og der vil jeg være meget positiv over for at se, hvad vi yderligere kan gøre, og jeg vil også meget gerne se på, hvad der er af fortolkningsmuligheder inden for de gældende regler, sådan at vi kan tilgodese det legitime behov for virksomhederne uden at komme derhen, hvor forslagsstillerne jo heller selv ønsker at vi skal hen, nemlig at vi får det åbne land genereret af en ubehagelig skilteskov, der også er til fare for trafikikkerheden.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jamen jeg må jo erkende, at jeg så næsten fik svar på det spørgsmål, som jeg ikke har stillet endnu, for vi er jo helt enige om, at vi ikke vil

have landet ødelagt med grimme skilte, selvfølgelig vil vi ikke det.

Til gengæld forstår jeg ikke helt, at en ordentlig skiltning skulle kunne være generende for trafikikkerheden. Tværtom mener jeg, at det vil være hensigtsmæssigt, at folk kan finde ud af, hvor de skal hen. Den der med de bemandede rasteplasser med infoterier, eller hvad de nu hed – som jeg kan forstå at formanden ikke kan hjælpe mig med – har altså ikke ret meget med det forslag her at gøre, den gælder ikke de små veje.

Men jeg skulle til mit spørgsmål: Det var det med at kigge på, om vi kan administrere anderledes i henhold til den eksisterende lovgivning. Altså vil ministeren eventuelt være med til at lave en ny vejledning, hvor amterne informeres om, hvad de kan, og også hvad de skal? For det er jo så det sidste, at man administrerer jo heller ikke den lovgivning, der er. Der findes jo masser af skilte, som aldrig burde have stået der, og som man ikke griber ind mod.

Det bliver jo mere og mere almindeligt, at vi ser sådan skilte og gravkøer stillet op ude i et vejkryds i weekenden med nogle flag på og så noget halløj. Det er vi jo stærkt imod. Altså ville ministeren være indstillet på, at man laver en bedre vejledning, også for at sikre en ensartet administration rundt omkring i amterne, for den er jo meget forskellig nu?

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Og hr. Ebbe Kalnæs.

For øvrigt kan formanden udmærket hjælpe, men det er sådan, at det forudsætter, at formanden har manuskriptet.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg har ikke hørt nogen i denne her lange debat, der har været på området, der ønsker hverken italienske eller andre tilstande.

Det, der er det afgørende, er, at det er et spørgsmål om liv og død for nogle af dem, som hidtil har haft et mindre skilt. Når det er væk, er omsætningen stort set også væk. Der er tale om landdistrikter, landsbyer osv., som stadig væk har en smule liv og indtjening.

Der er nogle, der har arbejdet med det her, bl.a. en større gruppe på Fyn, som også har kontaktet andre, hvor man har lavet meget fine planer og oplæg med 10 punkter, piktogram og alt muligt andet, som netop tager alle de her hensyn.

Så om nettet: Jeg er også optaget af nettet, og jeg synes, det kan bruges til meget, men som jeg engang hørte én sige: »Hvad skal fru Hansen med Internet, når hun har brug for et indkøbsnet?« Der er altså stadig væk en hel del mennesker i det her land, for hvem der vil gå nogle år, før de lander i den situation, at de kan leve med alle deres informationer på nettet.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg tror altså ikke, man skal tage helt så let på det, som hr. Ole M. Nielsen gør, når vejmyndighederne udtrykker alvorlig bekymring for trafikikkerheden.

Jo flere skilte, jo mere bud er der efter at fange folks opmærksomhed, og vi har altså brug for, at den egentlige trafikskiltning er tydelig og klar og ikke bliver distraheret af andre skilte.

Nu ved jeg godt, at hr. Ole M. Nielsen jo dækker et bredere felt, end jeg gør, men jeg er i hvert fald ikke i stand til uden videre at underkende Vejdirektoratets ekspertise på det her område og heller ikke amternes ekspertise på det her område.

Derimod har jeg sagt, at jeg vil meget gerne være med til, at vi kigger på vejledninger osv. Det er jo en gang imellem mærkeligt, at vi har de her meget skrappe regler for f.eks. skilte, hvorimod de hæsligste flagalleer bliver sat op i nærheden af virksomheder, og kunne vi slippe af med dem og så til gengæld gøre noget for dem, som hr. Ole M. Nielsen nævner, så lad os dog snakke om det. Det er det, jeg har prøvet at tilbyde hr. Ole M. Nielsen.

Så lad os slutte det her i en vis harmoni, for vi har et fælles ønske om at friholde det åbne landskab for skæmmende skiltning og usikkerhed omkring trafikikkerheden. På den anden side er der hensynet til virksomhederne. Jeg så meget gerne, at vi også så på dette med flag osv. Altså når man kommer forbi en virksomhed med sådan en kæmpe flagborg udenom, er det ikke vanvittigt kønt.

Men lad os kigge på det, som jeg sagde, inden for rammerne af den nuværende lovgivning.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Fru Lis Greibe som ordfører.

Lis Greibe (S):

Beslutningsforslag nr. B 174 foreslår en lempeligere adgang til skiltning i det åbne land, og man kan jo forholde sig til emnet ud fra de tre vigtige

vinkler: den erhvervs-mæssige, den trafikmæssige og den miljømæssige.

Der skal ikke herske tvivl om, at også Socialdemokratiet ønsker et blomstrende liv på landet, men ikke for enhver pris, og vi vil ikke have det åbne landskab spoleret af virksomheder og dermed følgende skiltning.

Beslutningsforslaget henviser til regeringens betænkning fra 1997 om landdistrikternes udviklingsmuligheder. Men her misbruges betænkningen, idet henvisningen til, at det er regeringens overordnede ønske, at landdistrikterne udvikler sig til levedygtige områder, forsøges brugt som løftestang for en udvikling i det åbne land. I beslutningsforslaget ønskes adgang til opsættelse af skilte ved virksomheders indkørsel, ved vejudmundinger eller vejkryds, mens regeringen i langt højere grad ønsker udviklingen fremmet i landsbyerne, hvor skiltebehovet naturligvis er dækket ind.

Hvis forslagsstillernes ønske efterkommes, åbnes der f.eks. op for, at alle små virksomheder, der har etableret sig i tomme landbrugsejendomme, yderligere kan blive skiltedækket, og vi taler derfor om en helt ny skiltepolitik.

Det er naturligt, at de erhvervsdrivende ønsker en skiltning, der leder kunden på vej, men i praksis vil det være således, at hvis skiltene skal have den ønskede effekt, skal de være af en vis størrelse og tilstrækkeligt oplysende og reklamerende, og vi kommer derfor nemt til at bevæge os ud på den glidebane, hvor vi nærmer os de skræmmelandskaber, som vi alle har mødt i udlandet. Netop på dette punkt er det en befrielse at komme hjem til gamle Danmark og registrere, at vi da heldigvis tager hånd om vores smukke land.

Beslutningsforslaget opererer ganske vist med små, fikse skilte, men jeg mener ikke, at denne løsning er realistisk, hvis de skal have den ønskede effekt og ikke øge trafikrisikoen. Det er bestemt ikke smart, hvis bilisterne alt for sent får øje på det lille, fikse skilt og derfor overrasket bremses op. Små skilte kræver forvarsel om »200 m til«, »100 m til« osv., og jeg kan godt forstå, hvis Vejdirektoratet ikke mener, at en sådan skilteforøgelse er hensigtsmæssig.

Erhvervsvirksomheder på landet, ægtsalg, salg af grønsager, planteskoler osv. har i høj grad deres faste kundekredse, og disse virksomheder benytter desuden ofte de lokale annonceanviser til at gøre opmærksom på deres eksistens. I en sådan annoncering står der naturligvis en adresse, som alle målrettede kunder kan bruge i deres

søgning. Så det er kun impuls-køb og turistkøb, man kan være bekymret for at gå glip af. Og her mener jeg, at det af ministeren nævnte forslag om et elektronisk trafikinformationssystem kunne være en god løsning.

Socialdemokratiet er åbent over for at udvikle og afprøve nye måder til at imødekomme de behov, som erhvervene i landdistrikto mråderne melder ud. Og vi vil i hvert fald gerne se et sådant informationssystem afprøvet, inden vi kaster os ud i en lempelse af tilladelse til skiltning i det åbne land. Med denne begrundelse og med det overordnede formål, at vi vil beskytte det åbne land, afviser vi beslutningsforslaget.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Informere og oplyse, ja. Reklamere, siger fru Lis Greibe. Det tror jeg ikke der er nogen af dem, der har arbejdet med det, som mener. Der er jo altså nogle, der har siddet i årevis og diskuteret det her. Der er endda nogle, der har lavet oplæg til det. Der er nogle, der detaljeret er gået ned i det. Det ved jeg at fru Lis Greibe også kender til.

Jeg vil nok sige, at når fru Lis Greibe laver udlægninger af markedsmekanismer i forhold til dem, der lever på den her måde, om, hvordan man skaber omsætning i forhold til det her, så er det altså ikke et af den socialdemokratiske ordførers stærke områder.

Jeg vil gerne sige, at forskellen i dag rundt i landet jo er, at i nogle amter står der faktisk masser af skilte. Hr. Touborg fortalte mig, hvordan det gik meget godt oppe i hans amt, og så viste han nogle af skiltene og fortalte om nogle af skiltene, og der kan jeg godt sige, at der kunne man godt tage hans amt og indgive nogle politianmeldelser. Så ville der komme nogle stykker bag tremmer.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Det var begrebet de små, fikse skilte. Jamen sig mig engang: Alle gadenavne, står de ikke på små, fikse skilte? Jeg vil gerne spørge, med hvilken hastighed fru Lis Greibe kan køre forbi en sidevej og nå at læse navnet? Er det ikke et eksempel, hvor man må tage farten af og ikke kan køre med 80 km/t., hvis man leder efter en sidevej? Jeg skal ned på omkring 50-60 km/t., for at jeg kan nå at læse det. Og hvis det er den vej, jeg søger, så skal jeg faktisk længere ned, sådan at jeg også kan nå at dreje, så jeg ikke bliver nødt til at køre forbi.

Så vi er da vant til at håndtere små, fikse skilte. Desuden skal man afpasse sin hastighed efter forholdene. Så hvis man kører bag en, der skal finde en sidevej og nå at læse et skilt, så må man køre lidt langsommere.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Ja, det var også den der med at bremse hurtigt ned, når man kommer til en vej, som man ser for sent. Altså jeg forestiller mig, at de skilte, vi har forslået her – vi kalder dem henvisnings- eller vejvisningsskilte – er med typer, som er større end dem, der er på et vejskilt eller et vejnavnskilt, eller hvad de nu hedder, så man jo har en chance for at se dem lidt før. Det er også det, fru Helga Moos er inde på, for hvis der er noget, der er farligt, så er det, når man for sent ser en vej og laver en pludselig opbremsning uden at huske at finde ud af, hvem der kører bag en, og måske derefter måske sådan laver det, der vistnok hedder en taxavending. Det er noget af det, der giver de rigtig farlige trafiksituationer.

Men nu tror jeg, at fru Lis Greibe også har været en del ude at rejse, og der findes jo lande, hvor man er god til det, f.eks. England. Der har man masser af skilte, reklameskilte, eller hvad man nu vil kalde dem, langs vejene, men udformet på en virkelig fornuftig og hensigtsmæssig måde, som ikke skæmmer landskabet.

Man kan lave nogle bestemmelser om, at de skal være i jordfarver – det er der noget, der hedder – f.eks. som i bestemmelsen for sommerhusområder osv. Der må kunne laves noget, der er fornuftigt.

(Kort bemærkning).

Lis Greibe (S):

Til hr. Ole M. Nielsen: Jeg tror helt ærligt ikke, at de, der ønsker at skilte, vil være tilfredse med jordfarver. Jeg tror, at de gerne vil have dem så selvlysende som muligt, hvis det endelig skal være, så man virkelig kan se, hvad det er, det drejer sig om man skal hen og finde.

Fru Helga Moos snakkede om gadenavne og om at køre forbi med 80 km/t. Altså når jeg leder efter en gade, befinder jeg mig normalt i en by, og så kører jeg jo ikke af sted for fuld fart. Der er ikke så mange gadenavne ude i det store åbne land, at det ikke er muligt at finde et sådant skilt med navn. Det, det er vores problem, er, at nu skal der så ikke bare være et gadeskilt, nu skal der måske være en serie af skilte nede

under gadeskiltet, der henviser til diverse virksomheder, der ligger fra den frakørsel.

Og så vil jeg medgive, at det er meget forskelligt, som tingene bliver forvaltet i amterne. Reglerne om skiltning bliver ikke lige godt håndhævet, og derfor er klagerne jo så også geografisk bestemt. Så jeg ser da meget gerne, at der kunne ske en opstramning de steder, hvor det i den grad bliver misbrugt med hensyn til at kunne smække diverse skilte op diverse steder og ødelægge landskabet.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil gerne sige til den socialdemokratiske ordfører: Der er jo ikke nogen, der taler om store eller selvlysende skilte osv. Der er en lang række mennesker, der har arbejdet med det her. Vi kan få samme farve på de skilte over hele landet, så vi har en klar farveholdning. Vi kan få piktoگرامmer, som vi lærer at kende efterhånden, som henviser til bestemte former for handel osv.

Det er et spørgsmål om, at de mennesker, der lever derude, skal have en chance for at holde liv i området og kunne ernære sig på stedet. Og det kan lade sig gøre at lave det på en helt anden måde end den skræmmende, som man hele tiden prøver at mane frem.

Der er brugt tid – oceaner af tid – af fornuftige mennesker, som er meget nænsomme i deres oplæg, meget forsigtige. De skal være momsregistrerede, de skal betale for at gøre det, det skal administreres af amter og kommuner osv. Det er styret udvikling, det her. Det er ikke nogen form for klondike.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Må jeg spørge den socialdemokratiske ordfører, om hun afviser det her forslag, fordi nogle måtte ønske selvlysende eller neonagtige skilte. Så er det jo bare afvist på et fuldstændig forkert grundlag, for det er ikke det, der er forslagsstillerens intentioner. Det mener jeg fremgår ganske tydeligt af forslaget, så det er lidt ærgerligt, hvis det er det, der ligger til grund for det. Der er virkelig behov for at lave noget, der er fornuftigt.

Nu var der så før tale om, at man let kunne se vejnavneskilte, men det er jo oftere – og det kan godt ske, det var forkert, det, vi så snakkede om før – bare et vejnummer, man skal køre efter. Hvis man får at vide hjemmefra, at der ligger en virksomhed for enden af den og den vej, nr. 178, så er det faktisk utrolig svært at orientere sig og

finde nr. 178. De er ikke ret lette at få øje på, de bitte skilte. Men nogle fornuftige henvisnings-, vejvisningsskilte.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Det lød på fru Lis Greibe, som om hun aldrig har nået at se de vejnavneskilte, der er på enhver sidevej til en amtsvej, f.eks. når man kører derudad nede i Sønderjylland. Så køр en tur fra Aabenraa til Ribe og se, hvor mange sideveje der er. De har alle sammen det lille blå skilt, hvor der står et eller andet vejnavn. Det er ikke til at læse med almindelige 80 km/t., der skal man sætte farten ned.

Og hvis man har været inde og slå op på Internettet og fundet Kraks kort over, hvordan man skal køre ud til en eller anden adresse, så er man stadig væk lidt i tvivl om, hvor langt man er nået, så man er nødt til at sætte farten ned for at nå at læse de vejskilte.

Så vi er altså vant til, at der er folk, der søger efter et eller andet ude i landskabet, som har nedsat hastighed.

(Kort bemærkning).

Lis Greibe (S):

Jamen jeg vil for det første gerne slå fast, at det ikke er et spørgsmål om selvlysende eller ikke-selvlysende, der er årsag til, at Socialdemokratiet frasiger sig det her beslutningsforslag.

Det er mit svar på, at man nu taler om små eller ikke små, det har man jo selvfølgelig også sagt, piktogrammer er også ganske små, men at man arbejder med jordfarvede skilte osv. Men spørgsmålet er, hvordan man skal lægge snittet. Man kan selvfølgelig lovgive ud i alle detaljer, men skal man så også lave piktogrammer, et med et æg på, et med et lille grantræ på, et med en keramikkrug osv.?

Vi får en piktogramskov ved hver eneste frakørsel, som i hvert fald ikke medvirker til, at man nemmere kan se de vejskilte, som man også er på jagt efter, eller de nummerskilte, man også er på jagt efter, og som jeg synes det er utrolig vigtigt, at man kan finde.

I øvrigt er det jo sådan, at der altså er muligheder for skiltning på nuværende tidspunkt. Loven indeholder da en række undtagelser fra det forbud, der er mod ikkevirksomhedsreklamer, som anbringes i umiddelbar tilknytning til virksomheden, når de ikke virker dominerende i landskabet og ikke er synlige over store afstande. Så der er altså i virkeligheden på mange må-

der allerede i dag mulighed for, at man kan sætte noget op.

Det, vi ikke vil, er, at det udvikler sig til en skilteskov, og vi vil ikke risikere, at der, når man når til et vejkryds eller en sidevej, så sidder sådan en 10-12 skilte med alle mulige henvisninger og en hel masse piktogrammer. Hvis der er tre keramikværksteder, skal der så sidde ét piktogram for keramik, og så skal der længere henne stå et skilt om, hvorvidt det nu er Hansens eller Jensens eller Petersens keramikværksted, man kører ind til?

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Nu ville det jo være herligt, hvis den erhvervs-mæssige aktivitet var så omfattende på landet som det, fru Greibe antyder den kunne blive her, med så mange skilte, men så vil jeg nok sige, at så skulle vi nok finde helt andre løsninger, for så ville det blive uoverskueligt med de skilte. Det er jeg helt enig i.

Det er ikke let, det vi snakker om her. Altså vi ønsker sådan set bare, at vi kunne komme i en dialog om det og finde ud af at lægge nogle rammer, som måske er mere snærende for den sags skyld, men som også er bestemte og giver de samme retningslinjer overalt, så vi får fjernet noget af det, der er grimmost, men som altså også er noget, som er til at håndtere rundt omkring. For vi konstaterer, at amter og kommuner håndterer det her vidt forskelligt, og det er det, der er så ærgerligt.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Til fru Lis Greibe: Det er da rigtigt, et piktogram, som fortæller, at der er den type virksomheder dernede, og så skal de have hver et lille skilt i deres indkørsel, efterhånden som man når frem.

Det, der er alternativet til det her, hvor vi ellers kunne tage hårdere fat, er jo Leopolds Rullegræs, som holder med sin lastvogn, når man kører ned over Sjælland og skal over Storebæltsbroen. Det er alle dem, der kommer med deres store cirkusvogne og holder inde på marken og siger: Vi er i gang med et eller andet stykke arbejde. På den måde laver de altså skiltning, for det er det, man skal. Det er de virksomheder, som, hvad der ikke engang er lovligt, må sætte gummihjul under skiltet, der står ude ved vejen, fordi der er 100 m ned til dem, og de ikke kan vise noget som helst om, at de har et havecenter dernede.

Jeg har eksempler på nogle, der har mistet mere end halvdelen af deres omsætning, fordi amtet nu har fået øje på de skilte, de har haft i årevis, og nu kører de sagen mod dem. Det er det, der er problemet. Og det kunne løses behændigt, hvis man ville.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Fru Lis Greibe. Og derefter er det fru Helga Moos som ordfører.

(Kort bemærkning).

Lis Greibe (S):

Jeg er meget enig med hr. Ebbe Kalnæs i, at de der cirkusskilte eller vogne, eller hvad de nu blev kaldt, de der store forfærdelige, der bliver sat op ved vejene, skal vi til livs. Og det er en problematik, som jeg meget gerne vil gå ind i og være med til, at der bliver strammet op over for. Men omvendt synes jeg ikke, at det skal være med til at åbne for skilteskove. Så jeg synes, det er to forslag, der egentlig kan arbejde uafhængigt af hinanden.

Med hensyn til at komme i dialog: Vi vil fra Socialdemokratiets side meget gerne være med i den dialog, som ministeren også åbnede for. Så jeg synes, at det i sig selv må være det tilsagn, som vi kan give i dag.

Helga Moos (V):

Jeg synes da, at det lyder godt med noget dialog. Det er det, vi trænger til. Og så trænger vi til, at de regler, der ligger, også bliver brugt i den gode forstand, sådan at vi får åbnet for, at der ikke er nidkærlighed i embedsførelsen ude i amterne.

Men vi trænger også til at få lidt mere rummelige rammer for, hvad man må, og hvad man ikke må. Og igen vil jeg da godt, selv om det er sagt før, sige, at det i forbindelse med det her beslutningsforslag ikke handler om hverken neonlysreklamer eller noget som helst rædselsfuldt ude i det åbne land. Det ønsker vi jo heller ikke.

Det, vi ønsker, er, at vi har mulighed for at få oplysning til dem, der søger noget bestemt, eller få oplysning til dem, der tilfældigvis er i området, og som derfor kan have gavn af at vide, hvad det er, de omgiver sig med af muligheder.

Det er, som om der er tre elementer i det. Det ene er den her med, om det er pænt eller grimt. Det andet element er, at det virker, som om man er bange for, at folk får for mange oplysninger om, hvad der foregår ude på landet. Man vil helst have, at der ikke er for mange skilte; så kan man opretholde en bevidsthed om, at der jo nok

ikke foregår så meget derude, og så er det nemmere at køre forbi, så man ikke skal stoppe for meget op, så trafikken kan glide noget bedre.

Jamen det er jo ikke det, der er meningen. Vi skal jo ikke have trafik for trafikens skyld. Vi skal da have trafik, for at man kan køre hen til noget. Vejene ligger der, fordi man skal kunne køre fra et sted til et andet sted. Så er det da en idé, at man ved, hvad det er, der ligger i det område, man opholder sig i.

Så jeg synes, at vi jo har bevæget os et skridt. Til at begynde med havde vi de røde vejskilte, der viser, i hvilken retning man kører, om man kører fra Vejle til Silkeborg, eller hvor man kører hen. Så har vi fået de blå vejskilte med den samme skrift og den samme, hvad skal man kalde det, udformning, men de er blå. De viser hen til et bibliotek, eller de viser f.eks. hen til et forsamlingshus. Et forsamlingshus kan godt være en privat virksomhed. Men der har man så alligevel valgt, at man godt kan lave skiltning til virksomheder med de blå farver.

Det er de samme skilte, der bliver brugt til seværdigheder. Det vil sige, at vi har fået skabt en form for skiltning, som godt kan harmonere med den almindelige færdelsskiltning, retningskiltning for regulering af færdslen.

Så jeg kan ikke se nogen modsætning. Vi kunne lave en serie brune skilte. Vi er så glade for jordfarver i det her land. Vi skal helst ikke have for mange skinnende farver, men det er så i orden. Hvis vi elsker jordfarver, så brug dem da – og piktogrammer, det generer mig ikke en smule. Jeg er vant til at se skiltet for seværdigheder, skiltet for camping, jeg kan godt skille det ad i farten, det er faktisk nemmere at skille ad end bogstaver.

Så lad os dog arbejde videre i de retninger. Vi skal vide, at der er liv i landdistrikterne, og vi skal sikre, at de virksomheder, som ligger derude, som har valgt at komme til at fungere i nedlagte landbrugsbygninger osv., også har en mulighed for at formidle, at de er der, også på en måde, så man ikke skal helt ned i fart for at ligge og køre rundt i et område for om muligt at kunne kigge helt ind til en bygning, der ligger inde på marken, for at se, om det kunne være dér, den virksomhed, som man søger, ligger, fordi skiltningen er så ringe, at man ikke kan finde den, når man kører ude på den almindelige vej.

Og så har vi altså også gårdbutikkerne, altså de dér, der sæsonmæssigt sælger grønne asparges og gule majs. Jamen vi skal da kunne finde dem. Vi vil godt have de friske varer, så skal vi

da også have en mulighed for at kunne køre ud og finde de varer i landskabet.

Henriette Kjær (KF):

Alle partier herinde på Christiansborg holder jo jævnligt møder med repræsentanter for vores landdistrikter, og det var netop på et af disse møder, at repræsentanterne ytrede deres ønske om en mere lempelig adgang til skiltning i det åbne land. Forslaget lød jo meget fornuftigt, og vi ville selvfølgelig helst have haft, at det var miljøministeren, der fremsatte det her forslag, for der er jo intet partipolitisk i det.

Men desværre er jeg lidt bange for, at ministeren misforstår sigtet. Det kunne jeg også høre på den socialdemokratiske ordfører. Vi ønsker jo alle, at vort landskab skal se kønt og nydeligt ud, og der er heller ingen, der ønsker, at det skal være tilladt med plakatlignende skiltning i rød og orange og gul og andre pangfarver. Vi ønsker blot, at folk i landdistrikterne får mulighed for at få henvisningsskilte sat op, hvis de har en seværdighed, et galleri eller en virksomhed.

Skiltene bør selvfølgelig udformes som de kommunale skilte og de amtslige skilte, sådan at de ligner og ikke skiller sig ud, og de, der ønsker dem opsat, skal selv betale. Og skilte er jo en god ting. Det betyder, at man ikke farer vild og bruger unødigt brændstof eller sidder og prøver på at kigge i et kort, samtidig med at man kører. Og derfor synes vi faktisk, at dette lille forslag kræver en seriøs behandling, så vi kan fastholde aktiviteterne i landdistrikterne, og så de ting, der er placeret derude, er nemme at finde.

Det hjælper ikke med ministerens tilbud om en internetsøgning på en rastepads. Det drejer sig jo netop om, at man, når man er ude at køre søndagstur, så får en pludselig indskydelse, hvis der er en henvisning til noget spændende, eller hvis man har hørt, at der ligger en virksomhed, der kan noget specielt, men så er svær at finde. Det har altså ikke noget at gøre med overskiltning, men om god og informativ skiltning. Og det troede jeg egentlig at vi kunne blive enige om.

Så jeg er selvfølgelig glad for den åbning, der er kommet, men også lidt ked af, at det ikke kan lade sig gøre at vedtage, at så lille en sag som ordentlig, pæn skiltning selvfølgelig skal være tilladt.

Jørn Jespersen (SF):

Forslaget her rejser jo en diskussion omkring nogle modsatrettede interesser, som hver især er

helt legitime. På den ene side erhvervsvirksomheder, som er lokaliseret på landet, der har et behov for at skilte, så kunderne kan finde dem i deres egen og i kundernes interesse, og på den anden side hensynet til, at vi bevarer et ordentligt landskab uden skilteskove, og at vi også bevarer en høj trafikssikkerhed.

Jeg vil da ikke afvise, at man på nogle områder kan finde eksempler på, at den nuværende lovgivning og den måde, den bliver praktiseret på, ikke er hverken konsistent eller hensigtsmæssig, og at man muligvis skulle justere på den, som jeg også har hørt at ministeren er villig til at drøfte. Det kan godt være, at der nogle steder er virksomheder, som ikke har mulighed for at skilte på en hensigtsmæssig måde, så kunderne kan finde dem.

Jeg tror på den anden side også, at der kan findes eksempler på, at lovgivningen ikke bliver overholdt, eller at der er nogle steder, hvor den ikke er hensigtsmæssig, så vi får en skiltning, der er mere omfattende og mere skæmmende, end det egentlig har været tilsigtet.

Så jeg tror, at en nøjere diskussion omkring hele problemstillingen kan føre til, at man måske både skulle administrere anderledes, lempe nogle steder og stramme nogle steder, og kontrollere og følge op mere effektivt, end man gør i dag. Den diskussion er vi i hvert fald åbne over for at tage.

Når man ser på forslaget her, må man jo sige, at det jo ikke er det mest klart formulerede forslag, og det er formentlig nogenlunde med vilje. Man kan læse det på den måde, at det er virksomhedernes egen adgang til at opsætte skilte, der skal lempes. Men man kan også tage de efterfølgende bemærkninger som udtryk for, at det er den offentlige skiltning, der skal være mere effektivt og hensigtsmæssigt indrettet og imødekomme virksomhedernes behov i større omfang. Jeg går ud fra, at det er en del af det, som forslagsstillerne gerne vil have en dialog om, og at det måske kunne føre til, at også forslagsstillerne blev lidt klarere i deres egne tanker og formuleringer omkring, hvad det er, der skal ske.

Vi vil gerne indgå i den dialog. Vi går ud fra, at forslagsstillerne også gerne vil i dialog med os om, hvorvidt der er nogle af reglerne, der skal håndhæves mere effektivt, og om der er nogle af reglerne omkring skiltningen i byerne, der muligvis også burde strammes. Men vi er parat til dialogen selvfølgelig under den klare forudsætning, at et hovedhensyn for os er at bevare et

pænt, ordentligt, åbent landskab, der ikke skæmmes af skilteskove. Men det skulle vel heller ikke forhindre dialogen at have det udgangspunkt.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg aner fornuftige toner. Det, der er det afgørende, er, at der faktisk er foreninger, der har arbejdet med det her igennem længere tid, og en gang imellem synes jeg, at man glemmer at tage dem i ed og tage dem ind og snakke med dem. Det kunne ministeren også gøre for den sags skyld. De har faktisk arbejdet med det længe og har modeller osv. for det.

Så vil jeg gerne sige: Det, der er problemet, er jo, at hvis vi nidkært fulgte loven i morgen, ville vi lukke adskillige virksomheder. Vi ville gøre landet noget kønnere, hvis vi gjorde det. Det, der er det afgørende, er, at vi får nogle ordentlige regler på det her område, så vi kan følge loven, og det stadig væk er kønt. Lige nu følger vi kun loven halvt, og hvis vi virkelig går ind og følger loven nidkært, så har vi nærmest en katastrofe.

Og det der med, at vi har lovgivning, som vi alligevel ikke rigtig følger andet end der, hvor der er nogle freaks, som synes, at nu skal den have, og at der er andre steder, hvor vi siger, at det ser vi igennem fingre med, for ellers lukker vi det derude, er uheldigt. Der er noget af det møg, der står der i dag, jeg gerne så ned, og der er noget andet, hvor der er styr på det her, jeg gerne så op.

Svend Aage Fauerholdt (DF):

Dansk Folkeparti er med i det her beslutningsforslag.

Vi er med, fordi vi ønsker lidt mere elastik i lovgivningen omkring skiltningen, en væsentlig regulering, måske. Der er sket meget omkring de små landsbyer igennem de sidste årtier. Der er kommet omfartsveje, og inde i de små landsbyer er der stadig væk nogle steder, i hvert fald købmænd og spisesteder, som måske også i fremtiden kunne overleve, hvis blot man kunne se, at de virksomheder stadig væk er i landsbyen.

Det er vel også det, vi kigger efter en gang imellem, når vi er ude at køre i weekenden, og vi kommer lidt hjemmefra. Så ønsker vi måske, at vi lige kunne få øje på et skilt om, at her er en købmand, eller her er et spisested.

Det ville være fornuftigt, og det ville være godt for mange ude i de små landsbyer, at det blev fremhævet, for det er måske lige den sidste halve million eller de hundrede tusinde, som skal til, for at vi også overalt i landet kan bevare den lille købmand, som altid står smilende i døren og siger velkommen, i stedet for at vi altid skal ind i de store varehuse. Det er en af de ting, som vi fra Dansk Folkeparti lægger megen vægt på, og som vi gerne vil være med til at fremme med den skiltning.

Derudover kommer der jo nye virksomheder. Og kan elastikken nå så langt, at vi også lige kan få et skilt op, som kan henvise til de steder, jamen så er det utrolig godt. Men igen skal det her selvfølgelig være sådan, at det er de virksomheder, som ønsker at få skiltet op, som henvender sig til amtet og til kommunen.

Ebbe Kalnæs (CD):

Ja, som jeg i en kort bemærkning nævnte lige før, er der faktisk en hel del mennesker, som har beskæftiget sig med det her længe. Der er ligefrem foreninger, der har beskæftiget sig med det. Det, jeg egentlig godt kunne tænke mig, var, at vi på en eller anden måde tog dem alvorligt, fordi den nænsomhed, hvormed de har arbejdet med det her, giver egentlig nogle muligheder, tror jeg, for at komme videre.

Som jeg også nævnte før, er det helt afgørende, at hvis vi nidkært eller bare efter reglerne følger loven på det her område, så har vi masser af skilte, vi skal ud og have pillet ned. Og vi har masser af virksomheder, hvor det betyder direkte undergang. Vi har virksomheder, hvor skilte- ne er taget ned, som rent faktisk har mistet mere end halvdelen af deres omsætning på, at man har fjernet de skilte, som de har haft og levet med igennem flere år.

Som jeg også nævnte, står der en del af det, som vi ikke har flyttet, som vi skulle flytte efter lovgivningen, som sandt for dyden ikke er kønt, som præcis er det problem, som det er, når vi i andre lande ser, hvordan man har skilteskov. Franske eller italienske oplevelser er altså ikke lige spændende alle sammen, når man kommer der. Og der er på ingen måde nogen – jeg har ikke hørt nogen – der kunne tænke sig noget som helst i den retning.

Det, der er det afgørende, er, at man netop med en fælles farveholdning – nogle har sagt brun og jordfarvet, og den kan være grøn, den kan være hvad som helst – over hele landet sim-

pelt hen i et samarbejde kan få det her område ind under en fornuftig regulering.

Man skal være momsregistreret. Det skal være ordentligt, seriøst. Der skal være piktogrammer. Der er endda begrænsninger i nogle af de forslag, der ligger, på, hvor mange der må være det enkelte sted. Og et piktogram kan godt henviser til tre, som nogle også nævnte. Når så man kommer ind i landsbyen og ned ad vejen osv., så står skiltene i øvrigt ved indkørslen, hvor de gerne må, hvis det er tæt på.

Problemet er bare, hvis de har en egen indkørsel, som er lidt langt væk fra huset. Det vil sige, at der måske er 100, 150, 200 m ned over vejen til dem. Så må det der lille på den der lille sognevej heller ikke stå der. Vi ved, at de er der. Vi møder dem jo jævnlig osv.

Som jeg også sagde, har vi selvfølgelig de der eksempler, og jeg brugte eksemplet Leopolds Rullegræs, for der er jo ikke så få af Folketingets medlemmer, der en gang imellem kører ad motorvejen tværs over Sjælland, og inde på højre hånd ser de Leopolds Rullegræs, der har en udfaset lastbil, som kan starte og formentlig stadig væk kan køre, men som står derinde ret fast.

Der er ikke noget at sige til, at Leopolds Rullegræs har sådan en, og man kan jo ikke forlange, at han ikke må køre rundt på sin mark. Men vi ved godt, hvorfor han har den, og det kunne man muligvis nok gøre lidt ved, for jeg synes heller ikke, at det er kønt. Derfor er det meget vigtigt at få understreget, at det her oplæg til det her, den her debat, ikke går på, at der er nogle, der mener, at det åbne land skal plastres til med skilte på nogen måder. Men som sagt skal det være et ordentligt styret initiativ.

Så det, jeg opfordrer til, er, at man rent faktisk prøver at arbejde med det her. Man tager kontakt til de foreninger, som måske allerede har noget materiale og nogle ideer til det. Det er jo folk, for hvem det er liv og død. Jeg har et enkelt eksempel på én hjemme på kanterne af Sydlyn osv., hvor vi kan se direkte, hvad der sker.

Så prøver man med gummihjul, om det er sådan noget, hvor man kan sige, at den kun står der et øjeblik. Man kan have et lad på eller sådan et eller andet, så vi også er ved at lave noget i vejkannten. Men det er jo ikke en måde at gøre det på.

Det, der er så vigtigt, er, at når vi laver love på de her områder, så skal vi jo ikke leve med dem ved kun at håndhæve dem hist og her. Vi skal leve med dem, fordi de virker, og vi skal håndhæve den lovgivning, vi har, ellers ville det være

fuldkommen tåbeligt at stå her i Folketinget og lave love.

(Kort bemærkning).

Jørn Jespersen (SF):

Hr. Ebbe Kalnæs siger, at der ikke er nogen under debatten, der har foreslået, at der skulle opsættes grimme skilte, og at ingen ønsker at skæmme landskabet. Og det er jo rigtigt: Det er der ingen der har sagt. Man kan sige, at det jo også ville være dumt, hvis man ville fremme sin sag ved at sige dét.

Men det, der er afgørende, er vel, om vi ved at administrere reglerne anderledes eller ved at lave nye regler risikerer, at dét alligevel bliver resultatet af det, og det skal vi undgå. Det er for os udgangspunktet. Vi vil have sikkerhed for, at vi ikke administrerer anderledes eller laver nye regler, som skæmmer det åbne land. Men på den basis er vi helt parat til en dialog, og jeg synes også, at det er det, der er lagt op til i dag.

Det er ret tydeligt, at det her forslag ikke er så gennemarbejdet, at det egner sig til en afstemning, men det egner sig udmærket til afsæt for en diskussion om: Hvordan bliver reglerne administreret? Kunne de administreres bedre både med henblik på stramninger og med henblik på lempelser de steder, hvor der er behov for det?

Jeg synes, at Miljøudvalget skal tage den dialog hen over sommeren.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Det glæder mig, og jeg skal selvfølgelig ikke stå her på alles vegne og gøre opmærksom på eller understrege, hvordan det vil være for alle. Men for mig ligger der altså den sammenhæng i det, at hvis vi får lavet ordentlige forhold, som fungerer på det her område, så folk har muligheden for at gøre opmærksom på sig selv og dermed overleve i de yderområder, så har vi også et bedre grundlag for tage fat på den del af skiltningen i det åbne land, som faktisk eksisterer i dag, og som man har valgt ikke at håndhæve særlig meget.

Så jeg vil gerne for mit helt personlige vedkommende understrege, at jeg også vil være parat og stå med forrest i rækken, når der er tale om måske at håndhæve mod noget af det mest rædselsfulde, der findes i dag, og sige, at det kan man altså ikke allerede efter gældende lov. Til gengæld laver vi nu en lovgivning, der gør, at der er andre og ordentligt styrede muligheder, som ikke skæmmer.

Vibeke Peschardt (RV):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Det Radikale Venstre ikke bryder sig om uhæmmet og grim skiltning i det åbne land. Det gør vi ikke, og vi ønsker overhovedet ikke at være med til at fremme en udvikling, der går i den retning. Men jeg synes på baggrund af forslaget og debatten, som den er kørt her i eftermiddag, at man også kan sige, at der fra mange partier er åbninger i retning af, at der måske var noget, man kunne kigge på her. Som hr. Jørn Jespersen sagde, kunne man måske endda kigge på det i udvalget i fællesskab.

Det, man i hvert fald godt kunne have behov for, var egentlig en redegørelse eller en orientering om de aktuelle regler.

Det, jeg ved fra henvendelser, jeg har fået, er jo, at de regler, der anvendes i dag, bliver brugt meget forskelligt fra amt til amt. Man hører om amter, der er yderst restriktive, og så hører man om andre, hvor meget kan lade sig gøre. Og man kan i øvrigt med sine egne øjne se, når man kører rundt ude i det åbne land, at pludselig står der pap- eller træskilte med »Hindbær til salg« eller »Blommer til salg« eller »Camping om hjørnet« eller noget andet. Det vil sige, at der altså også er en række regler, der ikke overholdes.

Jeg tror ikke, at det er nemt at finde noget perfekt snit på, hvordan det her skal skrues sammen. Men jeg tror på den anden side også, at udviklingen, som den foregår på og i det åbne land, og med den udvikling, der er med nedlæggelse af landbrug, vil give et stigende pres på de her regler. Derfor synes jeg, at vi skal finde ud af en måde, hvorpå man i hvert fald kan få det her administreret bedre.

Som det ligger her, og hvis det kommer til afstemning, vil vi stemme det ned. Men vi lægger egentlig op til, ligesom SF gjorde det, at man i udvalget taler om det her hen over sommeren.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg synes, det var positive toner, og når det gælder om, hvorvidt det er uhæmmet og grimt, så bliver det i hvert fald ikke det, der kommer til at skille, for vi kunne ikke drømme om at forsvare det, der er uhæmmet og grimt.

Men nogle gange kan vi jo så være nødt til at lade være med at opfordre amterne til at køre ud og kigge på det uhæmmede og grimme, for når vi ikke har det smukke og organiserede at stille i stedet, så er det, at vi fratager folk deres muligheder.

Vi har organiserede og godkendte skilte for camping. Vi har de blå skilte, hvor man må skrive forsamlingshus, men hvad med netop skilte som »Hindbær til salg«?

Jeg vil spørge fru Vibeke Peschardt, om hun i det arbejde hen over sommeren, der bliver lagt op til, eller i den diskussion i Miljøudvalget, der måtte komme, vil tage udgangspunkt i det, der egentlig foregår ude på landet? For man kan ikke have »Hindbær til salg« stående hele året, for det kan kun stå i hindbærsæsonen. Det vil sige, at vi har sæsonskilte. Hvordan stiller fru Vibeke Peschardt sig til det?

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Til fru Helga Moos vil jeg sige, at det har jeg ikke noget helt fast svar på. Det var jo bare et eksempel hentet lige ud af virkeligheden. Det kunne have været alt mulig andet, f.eks. æg. Man ser jo mange af de der gårdbutikker sætte skilte ud, og jeg er ikke engang klar over, om de er lovlige, eller om de ikke er lovlige.

Det er de antagelig ikke, og det var derfor, jeg lagde op til, at man måske fik en redegørelse eller en forklaring på, hvordan de her regler virker, for jeg er i hvert fald ikke klar over det. Det var bare det, der lå i det.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Hr. Søren Kolstrup.

Hr. Søren Kolstrup, forhandlingen vil foregå heroppefra!

Søren Kolstrup (EL):

Der var ét medlem, der »generede« mig.

Enhedslisten er enig med forslagsstillerne i det ønskelige i at fastholde levende landdistrikter. Nu er der jo nogle steder, hvor de absolut ikke er levende, så derfor kunne man jo spørge: Hvordan kan vi puste liv i landdistrikterne? Dét er vel snarere spørgsmålet.

Men for Enhedslisten er det afgørende, at det, hvis et sådant projekt skal lykkes, så forudsætter et produktionsgrundlag. Og for os er et af de mest oplagte produktionsgrundlag at få en langt mere decentral fødevarerindustri, som vi tidligere har haft lejlighed til at tale om; primært til gårdslagterier, men også landsbymejeriet og landsbyslagteriet, som vil give den fornødne alsidighed i vores vareudbud, som vi mener, man skal kæmpe for. Man skal bryde med markedskræfterne på det punkt.

Men hvad det her forslag angår, mener vi, at der er al mulig grund til at fastholde den danske linje på det her område. Vi skal netop ikke have et eller andet gennemsnit, som man har det i EU eller andre steder, nej, heller ikke som i Spanien. Vi skal netop fastholde det niveau, vi har. Og uanset hvad andre måtte mene, så vil vi slås for det.

Men derfor kan man godt stille spørgsmålet, om der er behov for at korrigere det eksisterende civiliserede danske system. Og vi mener, at der er behov for en udredning på området omkring den eksisterende lovgivning. Og som en af ordførerne, vistnok den radikale ordfører, var inde på, gælder det også praksis. Det er dog interessant, at der kan være en så forskelligartet praksis fra amt til amt. Det er det ene.

Det andet er, at vi synes, at en sådan udredning skal munde ud i en faktisk anbefaling af noget af det, som man har været inde på her i dag, nemlig henvisningsskilte, som har en ensartet størrelse, gerne den samme farve, som flugter, som går i ét med naturen på en naturlig måde; jordfarver er blevet nævnt, men altså en fælles skabelon.

Og så kan man spørge: Hvad skulle man med sådan en redegørelse? Vi kan gå i dialog om det i udvalget, og så kan vi gå i dialog til efteråret, men man kunne da også forestille sig, at denne redegørelse var med henblik på at igangsætte ét eller to forsøg, ét amt og et andet amt, hvor vi så på, hvordan man kunne etablere en meget forsigtig, ensartet, beskeden skiltning, som i lidt højere grad kunne blive til glæde for keramikeren, der har sit værksted her og dér, og til glæde for dem, der har lidt småhandel her og dér.

Vi så meget gerne, at en sådan øvelse skete parallelt med, at vi fik reduceret mulighederne for den meget ubehagelige og aggressive skiltning, som undertiden er i vore byområder.

Men som sagt mener vi, at der er behov for en udredning omkring det lovgivningsmæssige og det praktiske med henblik på, at vi får en forsøgsvirksomhed af kortvarig karakter, som kan munde ud i, at vi tager en større armbøjning omkring nogle egentlige lovændringer.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg synes jo, at det går helt godt, vil jeg sige til hr. Kolstrup. Jeg glæder mig meget over det tilsagn, der trods alt ligger indimellem meget af det, der bliver sagt.

Hvis der er nogle, der mener, at det kunne være en idé med et forsøg – jeg ved ikke, om det er nødvendigt, for det er altså ret overskueligt det her, hvis man sætter sig ned og ordner det – så synes jeg også, at det er o.k. Og jeg kan jo rigtig lokalt sige, at jeg tror, at Fyns Amt kunne synes, at det var spændende, for det er faktisk et af de amter, hvor man håndhæver midkært, og der kunne jeg godt forestille mig, at det, hvis nogle gerne vil se et forsøg, så vil være meget passende.

For det første fordi det er et afgrænset sted. Der bliver ikke nabotvister på hver sin side af amtsgrænsen og sådan noget. Vi har vand hele vejen rundt, hvis man gerne vil se, hvordan det virker først. Så det kunne jeg sagtens forestille mig.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Ole M. Nielsen.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne sige tak for den fortrinsvis positive holdning til det her, selv om det ikke er en helt entydig tilslutning og slet ikke en tilslutning til hvad som helst. Det havde vi heller ikke forventet. Vi ønsker heller ikke hvad som helst. Vi vil ikke have en skov af reklamer.

En enkelt ordfører, også ministeren i øvrigt, har nævnt det på og ved virksomheder. Det er noget helt andet, men vi burde måske have en kulegravning af regler om skiltning også i byerne, og jeg havde nær sagt oven over byerne.

Der foregår meget, som sikkert er på kanten af det lovlige i øjeblikket, og som er med til at skæmme vores landskaber og hele vores skyline, hvis det kommer oven over i hvert fald. Men det er nok en større opgave. Jeg tror, at det er to niveauer.

Jeg er i hvert fald bange for, at det, vi ønsker med det forslag her, vil komme til at vare for længe, hvis vi skal sætte et helt kommissionsarbejde i gang for at få det hele kulegravet.

Så er der nævnt de trafikikkerhedsmæssige forhold. Jeg mener jo, at hensigtsmæssig skiltning fremmer det trafikikkerhedsmæssige. Vejdirektoratet blev bragt ind nogle gange. Jeg har ikke helt styr på, hvor langt Vejdirektoratets kompetence går. Den strækker vel ikke ud til kommunevejene og måske heller ikke til amtsvejene, så vidt jeg forstår.

Men der er ét område, hvor jeg synes – det har ikke så meget med den sag at gøre, men jeg

nævner det alligevel – at man skulle gribe ind og gøre noget ved de eksisterende forhold. Det drejer sig om de jordbærsælgere, der sidder på sådan en bette vigeplads ude ved vores hovedveje. Når nu vi kommer herhen i juni/juli måned, tilbringer unge mennesker en sommerferie på sådan et frygteligt sted. Dét burde man virkelig gribe ind, for det er selvfølgelig ikke lovligt.

Det er utrolig dårligt for trafikikkerheden, og det er utrolig dårligt for de unge mennesker at tilbringe en sommerferie i støj og larm og dieselos osv. Arbejdsmiljøreglerne kan ikke overholdes sådan et sted. Det er på alle måder tåbeligt. At man ikke griber ind over for det, fatter jeg simpelt hen ikke. Det, der foregår, er så forfærdeligt.

Men ellers er det, vi gerne vil med det her, jo også lige regler for alle, men selvfølgelig ikke lige ringe for alle. Vi vil gerne gøre det bedre for nogle, for, som andre har talt så meget om: Det handler om at holde liv i landet, så der foregår noget. Ikke bare i landsbyerne, men også ude i landdistrikterne, så alle de her landbrugsejendomme også stadig væk bliver benyttet, og husene vedligeholdes osv. Det gør de kun, hvis folk har råd til at bo der og råd til at have noget i gang.

Jeg tror ikke ret meget på, at det, at bemandede rasteplasser skal have sådan nogle infotrier, løser den sag her. Det kan sikkert være et godt supplement i det hele taget, men jeg synes ikke, at det imødekommer de ønsker, vi har til det her.

Så spørger ministeren: Hvem skal lægge jord til? Jeg mener ikke, at skiltene skal have større omfang, end de kan indgå i den almindelige vejrabatskiltning, altså hvor man har plads til skiltene. Større og mere omfattende skal det efter min mening ikke være.

Hvis det skal være noget ud over det, og jeg føler ikke, at det er det, vi vil, så må den enkelte selvfølgelig sørge for at skaffe sig ret til det hos den, som ejer jorden. Det kan ikke være det offentliges opgave. Men jeg tror ikke, at det, vi ønsker, er noget mere end det, der kan være, hvor der i forvejen er plads til den offentlige skiltning – og så selvfølgelig i en kombination med den offentlige skiltning.

Tak til hr. Jørn Jespersen. Der er selvfølgelig ikke nogen grund til at sige tak til mine medforlagsstillere, for det er jo ikke overraskende, at

de er positive over for forslaget. Så den, jeg særlig vil sige tak til, er hr. Jørn Jespersen, som er positiv over for det her. Han vil ikke være med til hvad som helst, men foreslår, at vi indgår i en dialog om det for også at skabe klarhed over: Hvordan er forholdene egentlig i øjeblikket? Hvad foregår der? Hvordan er reglerne? Det skal vi selvfølgelig have fundet ud af.

Hr. Søren Kolstrup er også delvis positiv og vil være positiv over for at sætte forsøg i gang. Jeg tror alligevel nok, jeg foretrækker, at vi bruger lidt mere tid på et udredningsarbejde og på at lave nogle ordentlige regler end på at sætte et forsøg i gang. For hvis vi skal se, hvordan et forsøg virker i et par amter, vil det alligevel gå flere år, inden vi kan lave noget, der gælder i de andre amter, og så skal vi alligevel i gang med at lave nogle regler og noget udformningsarbejde. Jeg tror ikke, at det her er mere uoverskueligt, end at vi, hvis vi bruger lidt mere tid på det, kan lave noget, som vi kan gennemføre i alle amter på én gang.

Så var der én, der sagde: Vi vil ikke være med til noget, der er uhæmmet og grimt. Nej, for som hr. Jørn Jespersen sagde: Det ville jo også være dumt at foreslå det. Men det skal da nok passe, at der er lidt forskel på, hvad man mener, der er uhæmmet og grimt. Inden for de rammer er uenigheden selvfølgelig.

Men jeg glæder mig til, at vi i udvalget kan få en lille snak om, hvordan vi kommer videre med det forslag her og får sat noget i gang, og jeg glæder mig over, at også ministeren og Socialdemokratiet har givet tilslutning til at være med i et sådant arbejde. Så tak for behandlingen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen): Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 197:

Forslag til folketingsbeslutning om anvendelse af tropisk træ.

Af Jørn Jespersen (SF) m.fl.
(Fremsat 27/4 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg synes, det er et fint forslag, som SF har fremsat. Det tager sit udgangspunkt i bekymringen over den fortsatte rydning af de tropiske skove, og man kan roligt sige, at det er der al mulig grund til at være bekymret for. Vi deler helt den bekymring, og vi er enige i, at selv om Danmark er et lille land, så bør vi selvfølgelig gøre, hvad vi kan i vores land, ligesom man i andre lande bør gøre, hvad man kan dér.

Forslaget lægger op til at anvende den offentlige indkøbspolitik som et redskab i indsatsen for verdens skove. Det er jeg enig i. Dermed kan vi give et klart signal om, at vi tager problemstillingen alvorligt.

I erkendelse af at regnskovenes problemer er komplekse, udarbejdede Danmark i begyndelsen af 1990'erne en tropeskovshandlingsplan. Den blev revideret i 1997 og danner stadig grundlag for den danske politik i forhold til bevaring af de tropiske skove.

Grundprincipperne i denne politik er for det første, at vi lægger vægt på miljø og udvikling. Vi vil selvfølgelig ikke blot bevare og frede tropeskovene. Vi har forståelse for, at skovressourcerne kan indgå i landenes sociale og økonomiske udvikling, og denne anvendelse skal være mulig inden for rammerne af en bæredygtig udvikling.

Vi må derfor ikke hæmme landenes sunde udvikling gennem internationale krav, herunder handelsrestriktioner, men vi har pligt til at bidrage til at skabe rammer, som sikrer, at ressourcerne bliver bevaret og kan bruges også i fremtiden.

Vi lægger vægt på for det andet, at alle tager et medansvar for tropeskovene. Vi må være enige om, at skovene er en fælles global arv. Det medfører en forpligtelse i tropeskovslandene til at bevare skovene, men også en forpligtelse i de rige lande, importlandene, til at bidrage hertil.

Jeg siger »importlandene«, men i mit manuskript står der egentlig »de rige lande«. Men det er jo en kendsgerning, at nogle af udviklingslandene er meget store importører af tropisk træ. Jeg vil bare give et eksempel: Som følge af de store naturkatastrofer i Kina indførte den kinesiske regering en meget restriktiv skovpolitik og fældningspolitik, der førte til en massiv import til Kina af tropisk træ fra bl.a. Malaysia og Indonesien, som udgør en massiv trussel mod tropeskovsressourcer dér. Så det er ikke kun de rige lande. Der er også handel mellem lande i den tredje verden, og derfor sagde jeg altså »importlandene«.

Til at fremme vores tropeskovspolitik satser regeringen på tre vigtige grupper af virkemidler. Vi satser for det første på den bistand, vi giver, og Danmark er jo førende på det område. For det andet satser vi på dialog med tropeskovslandene, og så for det tredje satser vi på at tilrettelægge vores handel med tropeskovslandene, så den understøtter en bæredygtig udvikling hos dem. Beslutningsforslagets mål ligger således meget fint i tråd med den hidtidige indsats på området.

Her i Danmark er der gjort en betydelig indsats for at fremme det offentlige grønne indkøb. Vi har udarbejdet et cirkulære, som forpligter alle statsinstitutioner til at inddrage miljøforhold ved indkøb på lige fod med andre hensyn som f.eks. pris og kvalitet. Det skal bl.a. ske ved, at institutionerne formulerer en miljøbevidst indkøbspolitik og udarbejder en handlingsplan herfor.

For kommuner og amter er der indgået en aftale mellem mig og de kommunale parter, og heri forpligter de kommunale organisationer sig til at arbejde for, at alle kommuner og amter gennemfører en miljøbevidst indkøbspolitik.

Som led i aftalen er der etableret en koordinationsgruppe med repræsentanter for aftaleparterne. Gruppen følger løbende udviklingen og kommer med forslag til nye initiativer, konkrete målsætninger samt indikatorer og rutiner for en enkel og ubureaukratisk dokumentation af indsatsen.

For at støtte de offentlige indkøbere har Miljøstyrelsen udgivet en række miljøvejledninger om forskellige produktgrupper. Der findes også vejledninger for indkøb af produkter, der er eller kan være baseret på træ. Det drejer sig f.eks. om møbler og forskellige papirprodukter.

Vi må også holde os for øje, at vi gør meget andet for de tropiske skove, og at vigtige virke-